

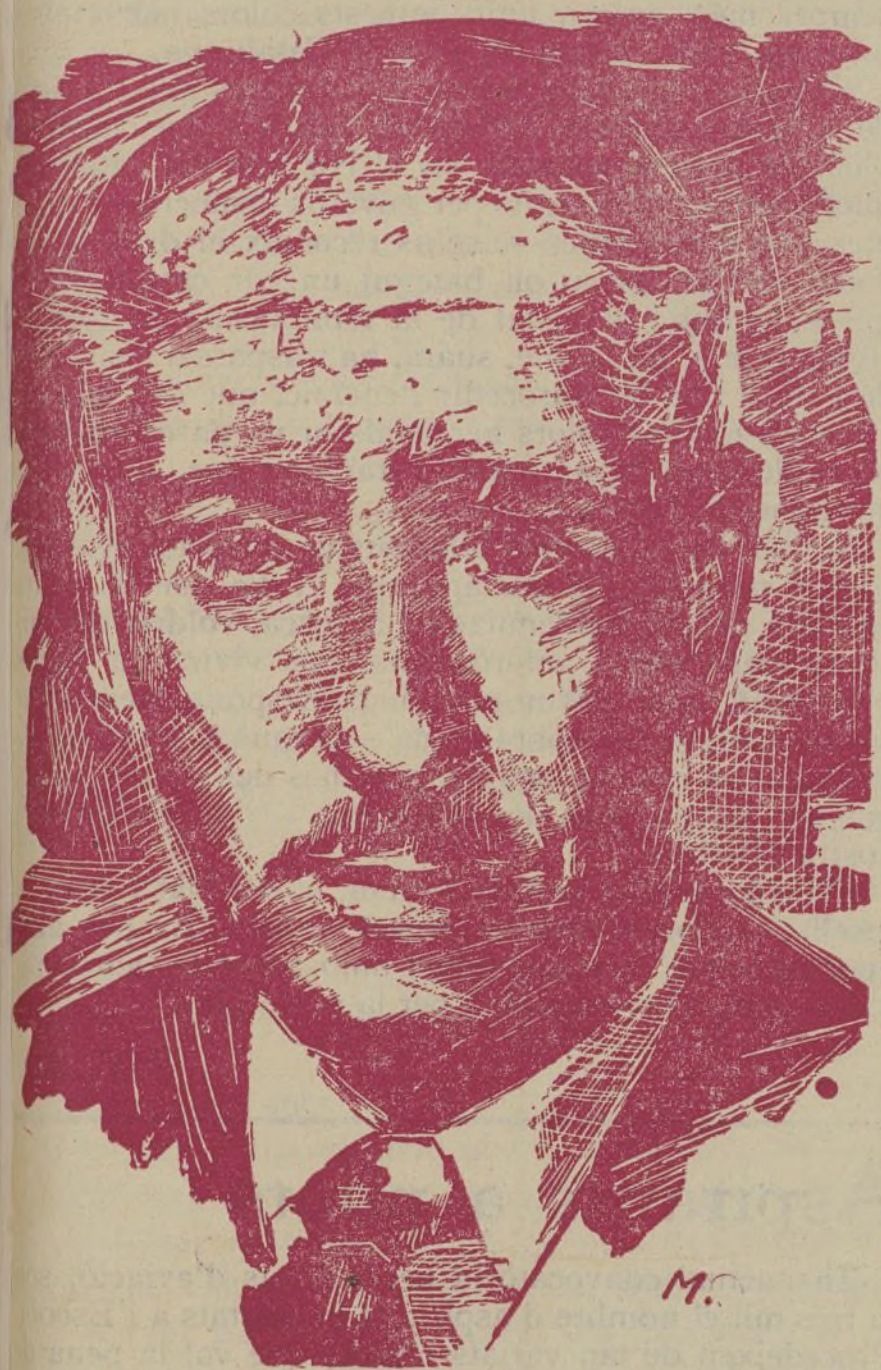
N.º 8. — Madrid, 15 de agosto del 1938

CATALUNYA

ORGAN DE LA LLAR DEL COMBATENT CATALA A MADRID

REDACCIO * ADMINISTRACIO * SERRANO, 123 * TELEF. 63423

EL PRESIDENT DE CATALUNYA ALS SOLDATS DE LES LLEVES DEL 1925 I 1926

cament, abnegadament, sacrificadament en els camps de batalla d'Espanya en defensa d'allò que val més que la pròpia vida, que és el nostre honor i la nostra dignitat. I vosaltres sou en els rengles dels lluitadors.

Hi sou amb la vostra formació política i espiritual plenament assolida. Hi sou amb el vostre patriotisme consubstancial ja amb vosaltres mateixos, lluny d'aquells deliquis sentimentals, característics de l'època joveçana, ben interessants i ben saborosos y agradables a l'ànima, però pobres, en definitiva, en resultats pràctics: Vosaltres, homes fets, sabeu per què s'estima una pàtria, per què es lluita i es mor, si cal, per la seva llibertat.

Vosaltres sabeu que defensant amb les armes la nostra terra, defenseu el vostre dret a viure, defenseu els vostres interessos morals i materials, defenseu les vostres llars, defenseu el llegat dels vostres avantpassats que us caldrà un dia trametre intacte als vostres hereus. I defenseu l'ideal que és concepció de tots els vostres amors i de totes les vostres il·lusions: Catalunya!

Els soldats de les lleves 1925-1926, caps de casa i enmainadats molts de vosaltres, podeu saber el preu d'una vida, d'aquella vida que heu vist florir i créixer en la sagrat de la vostra llar, i que ha esdevingut la vostra il·lusió més bella i la vostra amor més profunda. Doncs bé: penseu que lluiteu pels vostres fills tant com per la Pàtria.

I aquest pensament i aquest record han de donar coratge al vostre pit i força al vostre braç de combatents.

La Pàtria ara ho espera tot dels seus soldats. Els fills ho esperen tot de llur pare. Per l'una i pels altres, per la Pàtria i pels teus fills, endavant fins a la victòria!

La vida és el preu d'un ideal. Tu, que saps el que val i el que estimes una vida, pensa en l'altíssim valor de l'ideal que defenses: el dret a viure dignament, honradament, lliurement per a tu i per als teus fills. Ells i tu i els teus germans integreu també la Pàtria. Lluitant per ell, lluites per Catalunya i lluites per la República.

Pensa-hi. Home conscient et cal posar els teus actes al servei de l'ideal.

I davant la realitat, tu no pots tenir altre ideal que lluitar i triomfar.

La muller que espera el teu retorn, els fills que t'enyoren i pregunten on és el pare; Catalunya, que ha posat els seus destins a les teves mans, estaran, en el demà gloriós i triomfal, orgullosos de tu.»

LLUIS COMPANYS

President de Catalunya

EDITORIAL

El viatge dels reis d'Anglaterra a París en circumstàncies crítiques per a les potències occidentals, ha de significar la demostració de la voluntat de les dues grans potències democràtiques de posar fi a l'etapa de chantatge que han portat a cap Hitler i Mussolini d'una forma grollera i pedant.

França i Anglaterra —digué Lebrun— defensaran l'ideari de llibertat i de dret pel qual caigueren els soldats australians —ideari comú a tot l'Imperi— segons les paraules del rei. En aquest viatge, França i Anglaterra recorden la col·laboració durant la Gran Guerra i la refermen amb la mateixa amistat i forma del 1914.

D'una importància cabdal en el pla internacional, ha estat la Conferència Universal contra els bombardeigs de ciutats obertes, organitzada per la Concentració Universal Pro Pau, a París també, on s'ha evidenciat un magnífic moviment d'aversió a la guerra totalitària d'Itàlia i Alemanya i de simpatia, expressada en acords no ja platònics, envers la República espanyola.

Conjuntament a això que deixem esmentat, cal comentar i ressaltar alhora la resposta del Govern espanyol al pla de retirada de combatents estrangers, en el qual s'acusa per igual, el concepte de la pròpia dignitat, consciència del dret agraviat, i esperit de transigència. El nostre Govern exposa el seu criteri oposat al reconeixement dels drets de bel·ligerència als facciosos, però amb tot i la parcialitat patent del pla no vacil·la en acceptar-lo perquè el que vol és que, sigui com sigui, se'n vagin "però que se'n vagin" com deia, dies passats, el President de la República.

No obstant i l'interès que té per a nosaltres el moviment internacional, sabem que ell volta entorn de la nostra guerra; el nostre soldat sap que la victòria damunt Franco depèn d'ell mateix, i una prova palesa és l'ofensiva de l'Est, salvant l'Ebre, no ja d'una manera intel·ligent —com digué el crític militar, coronel Mudel, en qualificar-la com la millor desenrotllada des del març del 1918—, si no amb braó i entusiasme, el nostre soldat, forjat amb l'esperit increbentable de resistència, en la lluita contra masses de material de guerra, ha posat de manifest davant Europa, la gran raó de la consigna del Cap del Govern, doctor Negrín —ressistir ara per atacar després— i aquest després ja és avui.

L'Exèrcit de la República, les baionetes dels nostres soldats, seran els forjadors de la victòria d'Espanya damunt l'invasor.

LA HISTÒRIA SOL REPETIR-SE

El 31 de maig del 1918, Alemanya, en el seu Comunicat Oficial, deia: "Hem agafat més de 45.000 presoners, 400 canons i moltes armes, hem arribat fins el Marne".

Al sis mesos de la data indicada, sofriren la derrota en el riu de referència, la qual els ocasionà la pèrdua de la guerra.

«Catalunya es sent orgullosa dels seus fills que són la barrera que s'aixeca davant la invasió estrangera».

President COMPANYS

COMISSARIAT

Cataluña tiene todas las condiciones precisas para existir como nación. Estructurada como territorio desde la Edad Media, con hábitos psicológicos e idioma propio, la razón de regionalidad respetada en su autonomía y la de su unidad al resto de las provincias españolas está justamente interpretada en el quinto punto de la declaración de principios del Gobierno de Unión Nacional.

Y los combatientes catalanes saben que en todos los frentes se defiende la integridad territorial de España, ligada indisolublemente a la de Cataluña. Con un mismo fin, unidos en idéntico pensamiento, combaten los catalanes junto a sus hermanos de otras regiones, sabedores de que el estrechamiento de las filas que luchan está impuesto por la coincidencia de objetivos.

Así ocurre en la 8.ª División. Los catalanes que en ella se encuentran, son ejemplo de buenos luchadores, de abnegados y disciplinados soldados. Hubo algún momento en que no fue comprendida la razón de que utilizaran su idioma particular, de que guardaran entre ellos un lazo de amistad especial, que nace de la afinidad natural producida por el nacimiento en una región común.

Y es esa misma afinidad la que afirma de modo indudable el antifascismo en grado potente de los que en Cataluña nacieron, porque el amor hacia su tierra, sus costumbres, su lengua y su misma psicología particular, les hace desear con fuerza la independencia de todo el pueblo español, que, lograda por la victoria indudable de nuestras armas, conservará todas esas características tan queridas, asegurando la libertad regional de Cataluña.

La experiencia tristemente sufrida de Vasconia, que había conseguido una autonomía necesaria a su desarrollo y perfecta, hasta el límite en que la precisión de la lucha lo consentía, y fué, después de invadida, escarnecida, al arrebatarse aquellas conquistas, al borrar del mapa su existencia como iniciadora y cuna de las libertades regionales del Norte, trae al ánimo de todos, y especialmente de los catalanes, la visión de lo que el fascismo invasor, en el caso improbable de invadir Cataluña, realizaría por suprimir todo lo logrado en el orden económico.

Porque la gran burguesía fascista, explotando el truco de la lucha contra el comunismo y llevando por delante el carcomido fantasma de la España imperial, restablecería las diferencias que siempre estuvo interesada en sostener entre las regiones, para oprimirlas y centralizar en su mano todas las fuentes productoras, con las miras egoístas de apropiarse de la totalidad de las ganancias.

Los soldados catalanes que forman en las filas del Ejército de la República ponen todo su esfuerzo por capacitarse y combatir con más eficacia, y disfrutan de la confianza plena de sus jefes y comisarios, porque saben que, como ha dicho el presidente de nuestro Gobierno, la victoria será para todos los españoles, y, en el camino de lograrla, los sacrificios de todos son indispensables.

NICOLÁS YUSTE
Comisario de la 8.ª División

*per a tu
combatent...*

F. CASANOVAS.—La contesta a la vostra lletra del 22 de juny, adreçada a la direcció que ens donàreu, ens ha estat retornada pel carter amb la indicació «Desconocido en el 357 Batallón». Us preguem, per tant, que, per tal de poder-te enviar la carta, ens assabenteu de la vostra adreça exacte.

FRANCESC PRATS, 35 Brig., 137 Btló.—Reclama sempre NOVA CATALUNYA al Comissariat. Ell la reparteix. Malgrat això, estem estudiant la forma de trametre-us-la directament.

JORDI FONTANET, topògraf 2.ª Divisió.—Momentàniament ens és impossible d'enviar-vos NOVA CATALUNYA directament. Reclameu-la sempre, si us plau, al Comissariat.

ANTONI AUBACH, de la Cabrera.—Ens és impossible de servir-vos la comanda de l'Enciclopèdia Espasa. Quant a subscriure-us a NOVA CATALUNYA, no hi ha cas, per tal com la repartim gratuïtament per conducte del Comissariat.

RAMON GUASCH, 90 Brig., 359 Btló.—Ens plau de notificar-vos que el vostre escrit ha anat a l'Exposició de guerra. El trobem força bé. D'acord amb les nostres possibilitats, anirem atenent les vostres comandes.

RECORDANT HISTORIA Catalunya

Llegenda de les quatre barres

Gairebé asseguraria que la majoria de combatents catalans coneixen prou bé la bella relació llegendaria que explica l'origen de la nostra senyera.

Dins d'una tenda de campanya, hi ha un guerrer estès damunt de la seva llitera. El seu rostre, de nobles trets, encerclat d'espessos cabells i de barba abundosa, expressa una barreja de soriment i de goig. Al seu pit, hi té una ferida que sagna.

Al voltant del seu llit, s'apleguen, sol·lícits, alguns companys i servents. Destaca, però, un personatge que sembla atreure també l'àvida atenció de tots: és el rei de França, l'emperador Carles el Calb. Tots guaiten amb visible emoció els moviments de l'emperador. Aquest, damunt d'un escut llis, daurat, pinta, passant-hi els dits, quatre barres vermelles. Són les quatre barres de la nostra gloriosa senyera. Són el premi de les gestes que acaba d'acomplir el comte. La púrpura de què es serveix el rei per a realitzar la seva obra és la sang que brolla de la ferida de Guifré.

Guifré el Pilós ha anat amb els seus barons, des de Catalunya al Nord de França, a auxiliar el rei Carles, amenaçat pels normands; aqueixos pirates que, dins petites embarcacions, de poc calat, recorren els rius després d'endinsar-se per les costes i posen en perill el reialme franc. La gran batalla que es lliura sembla decantar-se cap a llur victòria. Però Guifré, seguit dels seus fideis col·laboradors, arriba inesperadament

i es llança enmig de la barreja; amb la qual cosa arrabassa el triomf dels normands que no pogueren preveure que se'ls esmunyís tan fàcilment una victòria que semblava consolidada.

Ara, Guifré esguarda el seu emblema naixent: quatre pals vermells sobre camp d'or. Escut, bandera o gamfaró, en diades de festa o en jornades de lluita, en terra o en mar, resplendiran segles a través. Per sempre més, aniran units aquests colors nacionals a totes les joies i a tots els dolcs de Catalunya.

Heus ací com hem heretat dels nostres avis l'origen de la nostra senyera. D'aquesta bandera que, inexorablement portem gravada en el cor tots els catalans; que, mentre estem regits per governs democràtics —i més que democràtics—, se'ns reconeix el dret de poder-la exhibir arreu on bategui un cor català. És la que avui lluita al costat de la republicana en tots els fronts lleials. És la que, suava, ha traspassat les aigües de l'Ebre i ha fet retrocedir l'enemic, que sap que carrera els nostres colors nacionals hi va un exèrcit que no es doblega davant de cap traïdor i que, si cal, sap morir per la Pàtria.

Símbol de les nostres llibertats és la nostra senyera. Sabem prou bé, els catalans, que el dia que la nostra bandera estigui condemnada a la fosca, voldria dir que els catalans estem amordassats, que vivim un règim d'opressió, que estem governats despòticament, que ens han ofegat temporalment —perquè Catalunya és eterna— les manifestacions genuïnes del nostre poble, que són les que han donat fesomia i consistència a la nostra Història.

Els colors de la nostra senyera, el del blat i el de la rosella, enclouen tots els nostre anhels. Es per això que, en veure'ls, els saludem amb respecte, amorosament, amb el cor entendrit per la nostàlgia.

P. C. A.

CATALANS

Servei de compres d'objectes per als nostres combatents

La Llar fa present a tots els nostres amics que han demanat, al servei de compres i trameses als fronts, que els comprin allò que els precisa, que en cap moment no ha desatès aquesta obligació i que és el seu constant treball de procurar obtenir el demanat i poguer-ho remetre tot seguit als combatents; però, com els combatents no ignoraran, segurament, avui dia es fa un xic difícil obtenir tot allò que voldríem servir pels motius que no es troba de tot i perquè calen permisos especials que la Llar es preocupa constantment de posseir com més aviat millor i d'una manera definitiva.

Preguem, doncs, a tots aquells que ens hagin demanat coses, que recordin que ja ens preocupem i que els nostres desigs són de poder atendre'ls com més aviat millor.

Referent als llibres catalans, estem esperant d'intre, d'un breu termini, poguer-los rebre de Barcelona, on són reclamats, ja que s'ha inaugurat un servei especial marítim que farà que ens arribin a mans nostres.

Als responsables d'amics de la Llar

Aquesta Secretaria d'Organització prega a tots els Responsables d'Amics de la Llar que en tot moment tinguin un estret contacte amb la Llar i li comuniquin totes les necessitats dels combatents catalans de la seva Unitat, a fi de poguer saber en tots moments amb què els podem ésser útils i atendre'ls en un tot, sigui en l'aspecte que sigui.

També cal que ens indiquin quines són les activitats que realitzen; que ens donguin iniciatives per al millor funcionament; opinions sobre la Llar per a millorar-la; què creuen del moment actual i sobre tot, recomanem molt especialment que totes les lletres ens siguin contestades i que se'ns n'enviïn el major nombre possible.

Dos mons s'enfronten

La guerra cruenta, la guerra d'extermini que des de fa vora dos anys es desenrotlla en el nostre país, no és com una de tantes guerres que la història ha enregistrat, guerres de «cases», guerres imperials, en les quals el poble de res no es beneficiava, tant si es guanyava com si es perdia, no obstant i ésser a ell a qui tots els sacrificis se li havien exigit.

La lluita a mort que el poble espanyol manté amb el seu titànic esforç i la seva sang, es diferencia per complert d'aquelles altres miserables i vergonyants per als qui tenien la dissort de servir-les. En aquesta guerra hi ha dos tems, no és possible altra solució que l'extermini del traïdor i l'expulsió de la Península del feixisme invasor.

De l'una part la traïció, la venda per al manteniment de la incultura, de la penombra. La política demagògica, l'engany. Despotisme, misèria. Es tanquen escoles, es manté en la més gran ignorància el soldat espanyol que veu despreciat contínuament pels invasors.

De l'altra part, la lleïtat, l'honradesa. Es creen Milícies de la Cultura, i es porta la instrucció als fronts per què la cultura sigui arma que tothom pugui lluir en tot moment, no deixant-se enganyar. En aquesta part, en la nostra, la llum, la claretat de les realitats. La virilitat d'un poble revolucionari i progressiu.

En el camp feixista, la mort. En el camp lleial, la vida. El final d'aquesta lluita serà la victòria del poble; és impossible pensar en la victòria de l'enemic. La vida seria pitjor que la mort. L'esclavatge a què els nous colonitzadors ens sotmetrien, és l'estímul a que cada espanyol amant de la cultura del seu poble s'imposi l'ineludible deure de lluitar amb coratge de clavar el seu cos fermament a la terra fecundada per la suor dels nostres avantpassats, i fer triomfar, per la seva comprensió, la llibertat, la cultura, el progrés i el benestar del poble espanyol.

Dos mons s'enfronten; caldrà determinar-los més?

FORCADELL

Al clausurar l'Exposició de Guerra, els soldats catalans del Centro la despedim enorgullits.

Ayuntamiento de Madrid

Congrés de la Pau

En el front internacional, la República ha assolit victòries indiscutibles. En el front internacional dels pobles lliures, naturalment. No ens referim pas, als corredors de les cancelleries europees, ni als «bureaux» dels diplomàtics. En aquests llocs, el poble no hi té accés. La justícia està per sota dels interessos del capitalisme.

Una bona mostra de la solidaritat internacional, que cada dia s'accentua més a favor nostre, ha estat la darrera Conferència Universal d'Acció per la Pau, celebrada a París.

L'Espanya republicana hi era representada dignament. Catalunya també. Hi havia un miler de delegats que representaven uns trenta països. Moltes d'aquestes nacions tenen un sistema de govern bastant aliunyat del que nosaltres coneixem per democràcia.

L'èxit d'aquesta Conferència fou augmentat encara més, per l'estada a París dels reis d'Anglaterra. Hi assistí un gran nombre de personalitats de l'activitat política i del món científic.

Les conclusions foren: ajudar d'una manera més eficaç els pobles de la Xina i d'Espanya. Evitar que siguin bombardejades les poblacions obertes.

L'actuació d'aquesta Conferència difereix en molt de la d'altres anys. Abans, discursos abrandats i prou. Ara, amb l'experiència de la guerra espanyola, una decisió ferma d'evitar els atropellaments que cometen els bàrbars totalitaris.

Una altra de les conseqüències, molt important per cert, ha estat la d'abandonar aquella política il·lusòrica del desarmament; doctrina perillosa que amenaçava la pau. El criteri ha estat canviat; cal fer ús de les armes per a fer front als perturbadors de la pau.

Els representants de la República reberen nombroses mostres d'afecte per part dels delegats assistents a aquesta Conferència.

De retorn de París, el senyor Martínez Barrios ha fet unes interessants declaracions. Ha afirmat que els mateixos partidaris de la «no intervenció» estan convençuts del fracàs d'aquesta política.

Enmig de l'ambient favorable a Espanya, es va rebre la notícia de l'ofensiva de l'Ebre i de la resistència de Llevant. Ha remarcat també, que a l'estranger tothom creu que a Espanya, actualment, no hi ha cap partit ni organització que exerceixi el seu predominí. A l'estranger, sabem el que ja fa temps que sabem nosaltres: la República no està governada per ningú més que pel Govern d'Unió Nacional.

A darrers del mes passat, a París, tingué lloc el II Congrés Internacional contra el racisme; organització que compta amb sis milions d'afiliats.

Referent a Espanya, es prengueren algunes resolucions, d'entre les quals destaquem la recomanació que es féu als seus militants davant de la barrera de la no-intervenció, exhortant-los que ens ajudin econòmicament.

El senyor Bàrcia, ex-president del Consell, que portava la representació de la República, donà les gràcies pels telegrams que el Congrés va enviar al Dr. Negrín i al senyor Azàña, on es fan vots perquè Espanya sigui la tomba dels països totalitaris que s'inspiren en les doctrines racistes.

El balanç és afalagador. Es la garantia que els homes lliures del món, mai no consentiran les flaqueses dels governs més o menys democràtics; actitud que es traduirà aviat en una enèrgica actuació dels seus governs.

PUCK

Cap soldat de la República sense participar a l'acte de clausura de l'Exposició de Guerra

Subscripció pro NOVA CATALUNYA

Suma anterior...	6.082,80 Pts
Grup d'Amics de la «Llar» del 137 Batalló de la 35 Brigada mixta...	175,50
Joan Sanahuja, 277 Btllo., 70 Brigada mixta...	25,—
Antoni Muntané, 277 Btllo., 70 Brig. mixta...	25,—
Ramon Arquer, 277 Btllo., 70 Brig. mixta...	25,—
Josep Monpel, 277 Btllo., 70 Brig. mixta...	25,—
Manuel Bel, 277 Btllo., 70 Brig. mixta...	20,—
Josep Rifà, 277 Btllo., 70 Brig. mixta...	10,—
Pau Gómez, 277 Btllo., 70 Brig. mixta...	13,—
Evarist Gil i companys, 106 Brig., 424 Btllo...	55,—
Pere Corominas i companys, Brigada sanitat...	110,—
Serafi Rillovall, 27 Brig., 108 Btllo...	100,—
Antoni Espanya i Lluís Casas...	50,—
Enric Camanyas, 136 Brigada...	25,—
Josep Heras i Paronella, 90 Brigada, Intendencia...	60,—
Modest Moncunill, 34 Brigada...	25,—
Enric Alfara i Jaume Amposta, 77 Brigada...	25,—
Joan Vilà i Lodríguez, 150 Brigada...	25,—
J. Cufí, 136 Brigada, 541 Btllo...	5,—
Ramón Farré i Malapeira...	10,—
Antoni Gironés, 45 Brig., 177 Btllo...	10,—
Carmel Pérez i Arnal, 27 Brig., 108 Btllo...	25,—
Salvador Peris i companys, 11. Btllo. Sapadors...	60,—
Suma que segueix...	6.986,30

Rectificació: Fem avinent que el donatiu de 1.678,25 ptes. que en el número anterior atribuïrem al 113 Batalló, és fet per la 34 Brig., 135 Batalló.

Ofensiva a l'Est. L'Ebre traspasat novament. Un riu català tacat de sang diverses vegades. Unes lletres d'or que es dibuixen en l'espai i que parlen de victòries.

Barrejats en la fosca de la nit, uns muscles d'acer han bastit uns ponts. Martellades esmortuïdes i un exèrcit que passa pel damunt amb un gest contret i una cançó al cor. A baix, en la verdor de l'aigua, unes rotllanes que es van fent amples, amples...

A la riba dreta de l'Ebre es guanyen pobles: Ascó, Flix, Mora d'Ebre i molts altres. El front de Catalunya s'endinsa cap a Aragó. Els facciosos corren. Mengen rastelleres de quilòmetres amb la febre de la fugida. Una companyia de metralladores cau sencera al nostre poder. Avions negres són abatuts des de terra. Es el fracàs pels franquistes i és el triomf per a nosaltres. I poc temps abans de tot això, algú ha cregut, des de fora, que la República estava vençuda.

Els comunicats feixistes ho reconeixen. Dos pobles: Falló y Ascó, han ajudat a les nostres tropes. I els altres ens han ajudat en esperit. No ha pogut ésser pràcticament per tal com en cada nou poble que dominen hi deixen un escarabat petit: de la sang del Martínez Anido. Però, tot i les seves mesures, no han pogut evitar que dos grups de cases igualment blanques i alegres fessin un va i tot, posant-se al costat nostre. Trista lliçó per als afanys dominadors de Franco. La facció no podrà mai governar Espanya. Occirà milers d'infants. Destruirà les millors ciutats de la República. Intentarà sembrar de sal Catalunya. No li serà dat, però, d'aconseguir doblegar la voluntat dels espanyols.

De cara als altaveus, Barcelona ha rebut la nova de l'ofensiva. Amb alegria serena. Sense crits de joia. Amb una mica de llum als ulls. Sense oblidar per un instant que la guerra té alts i baixos i que l'objectiu fixat no és un avanç més o menys profund sinó que és guanyar la darrera batalla.

El President ha parlat del curs satisfactori de les operacions. I el poble, al seu redós, ha intensificat el seu treball al taller, a la fàbrica, al camp, amb l'ànima posada al front de guerra on lluiten els més selectes dels seus fills.

JOAN D'ESPÍ

COL-LABORACIÓ

Ningú no els veu...

Ningú no els veu...
Estripats, bruts, barrejats entre la sang, el fang i la pols.

Grapats de metralla xiulen per l'espai, volent esquinçar llurs carns morenes.

Ningú no els veu i, no obstant, allà on sembla que no hi ha ningú, amagats sota la terra llevantina, hi ha homes. Homes; senzillament homes. Fills d'Espanya que saben què hi fan i per què hi són. Llevant, com Madrid i Catalunya.

Nervis tensats, pits plens d'odi envers l'invasor, cervells sadolls de consciència i esperits indomits que s'aixequen damunt la tempesta de ferro i de foc, i diuen «No passaran»!... I no passen si no és per damunt de llurs cossos inerts.

Així tot Llevant, Villarreal, Onda, Puebla Valverde, etc. Així tot el poble que vol ésser lliure d'invasors i opressors.

Són soldats, tots estripats igual. Fins les veus semblen germanes, apagades de goia i enceses d'esperit.

Catalans, madrilenys, valencians, andalusos. D'arreu d'Espanya. No parlen igual, però tots s'entenen perquè diuen el mateix.

Ah!... si aquestes veus sortissin d'aquests clots de terra i corressin la Pàtria i tot el món sencer!

Quantes cares enrogides! —digué un heroi que, malgrat estar ferit, continuava en el seu lloc—.

No amic —li digui jo— la vergonya d'Espanya i la de tot el món ja està en el seu lloc. Els altres, què te'n diré... T'escoltarien, i seguirien llur vida tranquil·la de godall sense deturar-se a pensar què serà d'ells demà i fins avui mateix.

Però llavors...?

Es una Pàtria d'on, des d'ací, veig el seu cel blau i serè i les quatre barres de la qual esdevindran novament xopes amb aquest devesall de sang que brolla del cos occit dels nostres germans.

Es Espanya, la nostra germana gran; és la nostra família; la nostra vergonya; la nostra llar; la nostra llibertat. Els altres, els que no en «sentem» ens fan tan fàstic com nosa.

Podem!, i si no, que contesti l'enemic. Que contesti el company ferit, que amb la seva «can-

tamines» ha fet caure un ramat de bens italians que el feix havia llançat sobre nosaltres. Que contesti tot l'Exèrcit de la República que ensenya a tot el món sencer a combatre.

Ens manca quelcom?

Sí!: més energia per al traïdor i menys amistat per a qui no la mereix.

Pel demés...

Repassem la Història nostra.

Es repeteix i es repetirà.

RAMÓN CONILL
Delegat d'Intendència

Llevant, 27 de juny del 1938.

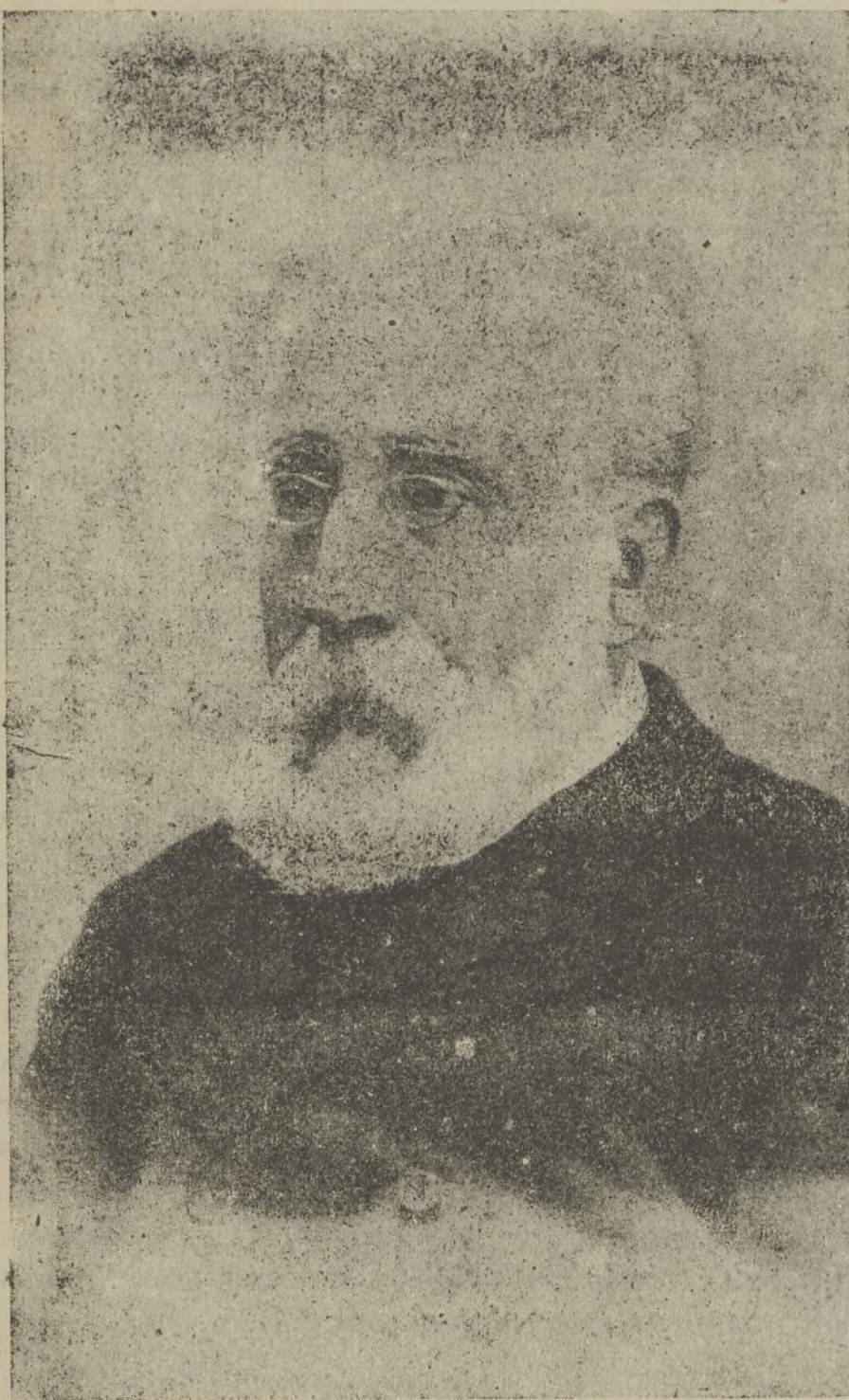

ANTONI MARTÍ
Tinent de la 138 bda.

VISCA ESPANYA!

Ens plau reproduir fragments d'un article d'en Joan Muragall, publicat amb motiu de la Solidaritat Catalana, on el clarividenc home, fa 30 anys que preveia l'aixecament de la facció i els i feia la pregunta: «Quin exèrcit oposareu? La resposta està en l'exèrcit mercenari estranger: exèrcit de la invasió».

Espanyols? Sí! Més que vosaltres! Visca Catalunya! Però, com ha de viure Espanya? No pas arrossegant-se pels carrerons provincials del caciquisme; no pas agarrotada, com fins ara, en els lligams d'un uniformisme que és contrari a la seva naturalesa; no pas en la buidor de sentit dels partits vells ni en l'aire corromput d'un centralisme tancat a tota penetració de l'aura popular... sinó que ha de viure als quatre vents dels mars que la volten; ha de viure en la llibertat del seus pobles; cadascú lliure en si, traient del terror propi l'ànima pròpia, i de l'ànima pròpia el Govern propi, per a refer tots junts una Espanya viva, governant-se lliurement per si mateixa. Així ha de viure Espanya. Visca Espanya!

I què fareu? Atiareu l'Exèrcit contra nosaltres, contra Espanya? Visca Espanya! Quin exèrcit espanyol trobareu contra aquest crit?

Qui alçareu al davant vostre? El poble dels treballadors? Si ells en són l'entranya viva d'aquesta Espanya nostra! Ells la mouen. Ells vindran tots un dia contra el seu destorb, que sou vosaltres.

¿Teniu, per ventura, alguna joventut ben vostra per a oposar-nos en nom d'algun altre ideal nou? No; la joventut, que és l'esperança, la joventut mateixa que heu criat en la vostra atmosfera, no s'ha deixat contaminar pel vostre vell prejudici. Ella ens ha obert els braços acollint generosament el nostre ideal, i el seu amor mai no li serà prou ben pagat. Aquesta joventut és ja també germana nostra.

Doncs, si no teniu l'entusiasme de la joventut, si no teniu el braó popular, si no teniu la noblesa de l'espasa, si us manquen les virtuts cardinals de tota empena nacional, ¿què teniu, doncs? Què hi queda entre vosaltres?

Mes, vosaltres mateixos, ¿qui sou que jo no us veig? En veritat que ja ni sé amb qui parlo; i no crec que davant meu, que contra meu, pugui haver-hi res més que ombra i mentida...

VISCA ESPANYA!

CONSELLS MILITARS

Com es llancen les bombes de mà

Presa de possessió.

Destapar la granada.

Gireu-vos vers la dreta. Separeu els peus. Col·loqueu la línia de l'espatlla i dels peus de cara a l'objectiu.

Inclineu el cos i gireu-lo lleugerament vers l'esquerra, flexionant aqueixa cama i extenent la dreta. Des-enclavilleu —o percutiu— la granada.

Llançar-la.

Brandeu el cos endavant i enrera, flexionant la cama dreta i extenent l'esquerra. Aixegueu el braç esquerre alhora que cal que l'extengueu en direcció al blanc. Retorneu, amb vivesa, el braç dret estirat fent-li passar el pla de llançament.

Brandeu immediatament i viva el cos enrera i endavant baixant el braç esquerre i aixegant el dret tingut en un pla vertical. Lanceu la granada.

ADVERTIMENT.—Mentre brandeu el cos, cal que separeu el peu esquerre del sòl, si hi ha lloc per a prendre impuls, balancejant endavant i enrera. Si es pogués córrer el perill que la granada ensopegués amb algun objecte d'endarrera, caldrà seguir-la amb els ulls.

El dia 27, clausura de l'Exposició de Guerra

PER LA PATRIA

Lluitem o no per la independència de Espanya? Ah! Si així no fos, ni un segon més de guerra, ni una gota més de sang.

NEGRÍN

Quan una banda de militars traidors al poble, lliura trossos de la terra que ens ha vist néixer a la cobdícia dels països totalitaris estrangers, és quan apareix davant els nostres ulls això que estableix un abís insondable entre ells i nosaltres, entre la facció i la República: el concepte de Pàtria.

Qui no ha sentit parlar de la Pàtria als qui ara la lliuren tranquil·lament a Itàlia i a Alemanya? Encara ens recordem dels temps en què entre ells i nosaltres no existia cap trinxera. Era aleshores quan ens farien les orelles amb el seu interminable vocabulari de frases altament «patriòtiques» (patriotisme befat i substituït per «patrioterisme»), Marxa de Cadix, himnes carrinclons a la bandera «roja y gualda», juraments altisonants i buits, discursos plens d'estrany concepte de Déu, de l'honor i de la Pàtria. I ara, arribada l'hora, sota les frases brillants, sota el patriotisme exaltat, hem vist reaparèixer Judas i ni trenta monedes han estat necessàries per a segellar la venda del nostre territori nacional. Aquesta és la viva mostra del seu «patrioterisme».

On seria Espanya si la traïció s'hagués consumat? Ocuparia ja un lloc al costat d'Austria en el fossar on jauen els països que un temps foren lliures.

Però, enfront del patriotisme cridaner al servei de les nacions estrangeres, s'aixeca un poble impregnat de veritable patriotisme. És el poble espanyol que sap que Pàtria no és pas el que ens volien fer veure els generals, banquers i latifundistes educats a l'escola del jesuïtisme. No, Pàtria no és pas allò. Pàtria no són banderes «roja y gualda», ni discursos plens d'«Arriba España», ni l'honor militar de l'Exèrcit d'Anual i Monte Arruit, ni es troba patriotisme en les militarades ni en els «pronunciamientos» de totes les èpoques de l'Història d'Espanya.

Ara, quan hem vist les nostres cases enfonsades per l'aviació estrangera; quan hem vist esventrar les nostres mares i les nostres companyes, els nostres vells i els nostres infants; quan hem vist erms els nostres camps i trencades les nostres fàbriques; en veure abolir la nostra parla i els nostres costums i suplantat-los per les de països estrangers; és ara quan hem comprès el veritable valor de la paraula Pàtria.

Pàtria és més que una paraula de tantes com hi ha en el Diccionari. Pàtria és allò que és nostre perquè és on hem nascut, viscut i estimat. Són Pàtria les parets que ens han vist néixer i que veïem morir els nostres avantpassats, la parla amb què per primera vegada cridàrem les nostres mares, els costums que hem heretat a força de segles, el llibre amb què hem estudiat, els camps regats amb les nostres suors i les fàbriques on hem enfortit els nostres múscles.

I la defensa de tot això, no és ja un motiu suficient per llançar-nos a la més aferrissada de les lluites? Aquell que en aquests moments no vulgui comprendre el que significa la Pàtria i la necessitat de defensar-la, fins a mossegades si cal, no és digne de dir-se, no espanyol ni català (que poc l'importa), sinó ni tan sols home.

Lluitem per la independència de la nostra Pàtria. Aquesta afirmació és l'única que ens decideix a mantenir la guerra fins al seu final, sigui el que sigui. I el final ja el sabem. Si no, mireu la Història, i veureu si mai ha estat derrotat un Exèrcit que lluita, convençut, per la independència de la seva Pàtria.

EXPOSICIO DE LA LLAR

L'Exposició de la Llar és l'exponent més clar de l'amor que senten els nostres soldats per les coses que parlen de bellesa. És el recull de totes les emocions sentides pels nostres soldats en la crua vida de la trinxera. Respira un ambient de serenor. La gran raó de la nostra lluita resta explicada amb seguretat i amb bellesa alhora.

Veig que no solament us heu concretat a exposar objectes, sinó que també s'hi divulguen idees, les quals opino que són l'eix de l'Exposició.

Els diversos stands són fets amb claretat i senzillesa; dues bones qualitats. La nostra guerra hi resta explicada dins un marc discret, però què la força de fer comprendre com la nostra Pàtria ha estat envaïda per exèrcits de mercenaris, com la cobejança de l'enemic no és altra que l'acaparament de les riqueses naturals del sòl català, regat abundantment amb la suor dels nostres avantpassats i que nosaltres defensarem fins a morir, si cal.

No heu descurat, tanmateix, d'explicar la comprensió dels catalans envers Madrid. Com Catalunya, en defensar Madrid, so fa altrament que complir amb el seu deure de defensa de la Pàtria en perill i sostreure-la de la petjada enemiga que, en envair la Península, ofegaria immediatament —és la seva obsessió— les llibertats legítimes de Catalunya. S'hi remarca l'heròisme de les columnes catalanes que vingueren a barrar el pas a l'enemic el 7 de novembre del 1936. Les tasques de la Conselleria d'Economia del Govern català, la densitat dels bombardeigs incessants sobre Catalunya hi són presentats amb tota justesa. La consigna de l'Honorable President de Catalunya, Lluís Companys, «Madridenos, Catalunya os ama», que resumeix el contingut de l'Estand Catalunya i Madrid, reflecteix clarament el corrent de mútua simpatia que ha nascut entre ambdós pobles a rel de la guerra actual. Una tasca primordial com és l'educació del nostre Exèrcit, també hi ha estat tractada amb una finor i precisió dignes d'elogi. Hi ressalta la part cultural, ben complementada amb tots aspectes amb allò que fa referència a l'educació física. El nostre Exèrcit, diu una consigna, és el de la Pau i de la Cultura. També es fa esment, en lloc preferent, a les consignes del Cap del Govern espanyol, Dr. Negrín, i a les del general Josep Miaja, fixades sobre un mapa militar mestriolment plasmat. Tot això situat dins l'Estand de l'educació militar.

No es podia tocar amb més encert l'estand de l'Estat Major i del Comissariat. També causa una impressió esplèndida el departament que heu dedicat a propagar les múltiples activitats de la nostra Llar. El soldat català, en veure tot el que feu per a ell, crec que ha de sentir una immensa satisfacció, puix que reconeix que hi ha un organisme que es preocupa del seu benestar, dintre les exigències de la guerra; cosa que comunicarà a tots els seus germans per tal que gaudeixin també dels beneficis de tots els serveis que efectueu.

M'he deturat llarga estona davant l'estand de col·laboració, on m'ha plagut admirar la sardana «Catalans a l'Alcària», consagrada com a himne de la 33 divisió, la qual és filla de la ploma d'un combatent català. També hi ha una col·lecció de treballs manuals d'una traça extraordinària que palesen l'enginy excepcional dels qui els han executat. Bona és en tots conceptes la idea dels treballs de transmissions que hi ha profusament exposats; com també és ben adient el record que s'ha dedicat als herois caiguts en la lluita i als qui han resultat mutilats.

Trobo admirable el conjunt de tot el que s'ha exposat i, en surto bellament impresionat.

UN COMBATENT

ALDUS, CONSEJO OBRERO.—CASTELLÓ, 65.—MADRID
Ayuntamiento de Madrid

